

Dit is Darsie van Dijk. Darsie kan alles. Hij kan voetballen en vioolspelen, pannenkoeken bakken, heel hard achteruit rennen en op zijn handen lopen. Hij spreekt zeven talen (waaronder Russisch en Japans) en hij kent alle hoofdsteden van alle landen op de wereld. En er is geen dier waar hij de Latijnse naam niet van kent. Hij laat ook graag zien wat hij allemaal kan. Zo kan hij een iglo bouwen die er net zo uitziet als het Paleis op de Dam. Hij kan skiën op één been en hij kan 125 kilo spaghetti met gehaktsaus klaarmaken zonder dat de slierten aan elkaar plakken. In zijn kamer staat een kast met daarin veertien zilveren bekers. Aan de muur hangen alle oorkondes die hij heeft gewonnen en alle medailles omdat hij ooit ergens de beste in was. Er is eigenlijk niets wat hij niet kan. Hoewel? Hij kan geen vrienden maken. Andere kinderen zijn jaloers op hem of vinden hem gewoon stom. Zelfs zijn ouders ergeren zich groen en geel aan hem.

Die winkel heet kas en kandie keukens en daar verkopen ze... keukens. Ze werken er van zeven uur in de ochtend tot zeven uur in de avond. En wanneer ze niet werken, kijken ze televisie. Darsie is niet anders gewend. Toen hij twee weken oud was, brachten zijn ouders hem al naar het kinderdagverblijf. Sinds hij op school zit gaat hij naar de voorschoolse opvang, de naschoolse opvang en de tussenschoolse opvang. Op zaterdag heeft hij naailes, Engelse les, Chinees voor beginners, padvinderij, zwemles, paardrijles, vioolles, sterrenkijkles en filosofieles en bezoekt hij de knutselklas, het kinderkookcafé en de circusschool. Toen zijn ouders ontdekten dat hij op zondag gratis naar de zondagsschool kon, stuurden ze hem ook daarnaartoe. Alleen 's nachts is hij vrij. Er zijn dagen dat hij zo moe is van zoveel school en zoveel leren dat hij tijdens het eten al in slaap valt. Eén keer is hij met zijn gezicht op een pannenkoek in slaap gevallen.

Toch is hij best tevreden met zijn leven. Het grote voordeel van al die lessen is dat hij er vreselijk veel van leert. Daarom kan hij

op zijn handen lopen en jongleren met brandende kegels en op een eenwieler zitten. Hij spreekt zeven talen en hij kan het Eerste Vioolconcert van Beethoven met zijn ogen dicht spelen, en het Tweede en Derde ook trouwens. Hij kan hutten bouwen en kampvuren maken, zelf knopen aan zijn jas zetten, chocoladetaart bakken en hij kan aan de sterren zien wat voor weer het morgen wordt.

De moeder van Darsie ontdekte al snel dat haar zoon anders was dan andere kinderen. Omdat Darsie haar eerste kind was, en ze eigenlijk ook geen andere kinderen kende, had ze een boek gekocht. In dat boek stond wat kinderen moesten kunnen. Hoe oud ze moesten zijn om te kruipen, te lopen en om zelf hun broccolihapjes in hun mond te stoppen. Woei, ik groei heette dat boek. Daarin stond een keurig lijstje met alle woorden die een kind vanaf

één jaar ging zeggen. Woorden als ‘papa’ en ‘mama’ en ‘bah’. Maar Darsie kon al woorden zeggen als ‘boskabouter’ en ‘metaalindustrie’. Met anderhalf jaar kon hij zijn eigen luiers verwisselen en een jaar later kon hij een lekke band van zijn fiets plakken. Ook de zijwieltjes kon hij zelf van de fiets af halen. Omdat al die dingen niet in Woei, ik groei stonden, hadden zijn ouders door dat het niet normaal was wat hun zoon deed.

Die eerste jaren vonden Kas en Kendie het reuzegrappig dat hun kind zoveel kon en zoveel wist. Ze vonden het ook wel handig. Wanneer het druk was in de winkel, lieten ze hem keukenkastjes vastzetten en na een tijdje wist hij zelfs hoe het pinapparaat werkte en konden mensen bij hem afrekenen. Maar toen was hij nog maar zes en vond iedereen hem schattig. Zelfs zijn ouders.

Op een avond zaten Kas en Kendie voor de televisie en keken ze naar een programma over wonderkinderen. Er was een Chinees meisje dat op haar vierde al zeventien muziekinstrumenten kon bespelen. En er was een Engels jongetje dat op zijn negende al was toegelaten tot de universiteit en daar sterrenkunde ging studeren.

‘Zie je dat?’ vroeg Kas aan Kendie.

Kendie zag het.

‘Dat lijkt onze Darsie wel,’ zei Kas.

Kendie zuchtte. Hoe vaak had ze er niet naar verlangd om een gewoon kind te hebben? Een kind aan wie ze kon uitleggen waarom in de herfst de blaadjes van de bomen vielen. Of met wie ze samen een moeilijke puzzel van tweehonderd stukjes kon maken. Een kind dat net als alle andere kinderen gewoon de hele middag languit op de bank lag om televisie te kijken. Zelfs als hij de hele dag zou zitten te gamen, zou ze nog gelukkig zijn.

Als moeder van een wonderkind was je al blij wanneer je kind vroeg: ‘Wat eten we vanavond?’

Haar Darsie tilde het deksel van de pan op, keek even, en vertelde haar dan hoe ongezond

hun avondeten was, dat er te weinig vitamine c in zat en te veel calorieën. Daarom zuchtte Kendie dus toen ze al die wonderkinderen op de televisie zag.

Er was een schattig meisje dat vioolspeelde.

Ook al een wonderkind. Kendie kreeg tranen in haar ogen toen ze het kind zag. Maar dat kreeg ze altijd als ze vioolmuziek hoorde.

Door haar tranen heen zag ze een groot landhuis waar Engelse schoolkinderen in uniform op het bordes stonden.

Een mannenstem zei: 'In Engeland is er een kostschool speciaal voor wonderkinderen. Daar leren de kinderen nóg beter te worden in dat waar ze al zo goed in zijn.'

'Kunnen we Darsie niet naar een kostschool sturen?' vroeg Kendie aan haar man.

Kas knikte. 'Ik vind het prima.'

Kendie gaf haar man een zoen op zijn hoofd.

Dat vond ze nou zo leuk aan hem. Dat hij alles goed

vond wat zij zei. Ze pakte de laptop onder de bank
vandaan en zocht de Engelse kostschool op.
Dat ze daar les hadden in het Engels was
geen probleem. Haar Darsie sprak toch allang Engels.
Het zou fijn zijn voor hem om de hele dag tussen
andere kinderen te zitten die net zo raar waren als hij.
Of net zo slim, moest ze eigenlijk zeggen.
Bovendien zou het ook wel handig zijn als hij een tijdje
het huis uit was.
Dan hadden zij en Kas wat meer tijd voor elkaar.
Haar ogen gleden over het scherm. Ha, daar had ze
het al. De school had een eigen website. Het gebouw
leek wel uit een Harry Potter-film te komen.
En de school nam alleen maar kinderen aan
die minstens zeven talenten hadden, dus in zeven
verschillende dingen goed waren. Bovendien moest
je ook bovengemiddeld slim zijn. Kendie kreeg er al
helemaal zin in om haar zoon daarnaartoe te sturen.
Ze zag hem al voor zich met zo'n grappig rood
schooljasje en een grijze korte broek aan. Nadat ze
alles over de school had gelezen, klikte ze op
de laatste pagina. Schoolgeld: tachtigduizend euro
per jaar, plus vijftig euro per nacht.
'Kun je het vinden?' vroeg Kas.
Kendie sloeg de klep van de computer dicht.
'Ik kan het wel vinden, maar ik kan het niet betalen.'
'Hoe duur is het dan?'
'Tachtigduizend euro per jaar.'
'Wááát? Daar kun je een heel mooie keuken
voor kopen!'
Kendie liep naar de keuken en haalde een zak
Japanse zoutjes. Die at ze altijd als ze zich

rot voelde. Terwijl ze de zoutjes in haar mond propte, vroeg ze zich af of er niet een andere manier was om haar zoon een tijdje uit huis te krijgen.

Het was niet dat ze niet van hem hield, maar ze vond het gewoon zo druk allemaal.

Ze plofte naast Kas neer op de bank.

‘Gaaf het, liefje?’ vroeg hij, en hij sloeg zijn arm om haar heen.

‘Ik zit er gewoon even helemaal doorheen,’ snikte Kendie.

‘Misschien hadden we er gewoon nooit aan moeten beginnen,’ zei Kas.

‘Waaraan?’

‘Aan kinderen.’

‘Maar we hebben er maar één!’

‘Tja, misschien is dat er één te veel.’

Kendie beet op haar onderlip. Was ze nou zo’n

slechte moeder dat ze haar eigen kind weg wenste?

Of was ze juist een geweldige moeder en had ze alleen maar pech dat ze net dat ene lastige kind had gekregen?

‘Het is jammer dat we hem niet meer kunnen ruilen,’ zei Kas.

‘Het zou fijn zijn als hij iets meer op jou zou lijken,’ zei Kendie.

Kas ging wat rechter op zitten en trok zijn buik in.

‘Je bedoelt zo’n knapperd als ik?’

Kendie veegde het snot dat uit haar neus liep met haar mouw weg en gaf hem een zoen.

‘Gelukkig hebben we elkaar,’ zei ze.

Kas gaf haar een knipoog en zapte toen naar hun favoriete praatprogramma.

Wonderkind Alma

De in 2005 geboren Alma Deutscher uit Engeland schreef haar eigen opera toen ze zeven jaar oud was. Ze wordt al vergeleken met de beroemde componist Mozart. Die schreef zijn eerste muziek toen hij vijf was. Alma deed dat al toen ze vier was. Op haar negende trad ze op met een beroemd Spaans orkest dat een door haar geschreven vioolstuk speelde. Alma zelf speelde de eerste viool – uiteraard.

Het was zeven uur 's ochtends en Darsie keek in de spiegel in de badkamer. Voor hem stond een pot extra sterke gel, een kam, een haardroger en een rol ijzerdraad. Vandaag hield hij een spreekbeurt in de klas over de Eiffeltoren.

En nu leek het hem zo leuk om zijn haar de vorm van de Eiffeltoren te geven. Hij hield er sowieso van om met zijn haar bezig te zijn. Het was lang genoeg om er figuren mee te maken en kort genoeg om hem nog wel op een jongen te laten lijken. Hij pakte een streng haar en wond daar wat ijzerdraad om heen. Daarna pakte hij nog wat haar en deed hetzelfde. Toen hij klaar was vlocht hij de haren met ijzerdraad in elkaar, tot het precies op de Eiffeltoren leek.

De laatste losse plukjes plakte hij vast met gel.

‘Darsie, doe die deur eens open. Ik moet erbij.’

Zijn vader tikte op de badkamerdeur.

Nog één keer keek Darsie naar zijn eigen spiegelbeeld. Het torentje op zijn hoofd leek precies op de beroemde toren in Parijs.

‘Wat heb jij nou op je kop?’ vroeg zijn vader, toen hij de deur open had gedaan.

‘Haar.’

‘Nee, wijsneus, ik bedoel die toren op je hoofd.’

Kas gaf een tik tegen het puntje van de toren van haar.

Geschrokken deed Darsie een stap achteruit.

